

РЕШЕНИЕ

№ 33430

гр. София, 14.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 30.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **5486** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на П. Р. Л. Р.- гражданин на У. срещу ОТКАЗ рег. № 5364Р-10217/02.05.2025 година на ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ МИГРАЦИЯ“- СТАРШИ КОМИСАР.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че при провеждане на интервютата и в хода на административното производство не е осигурен преводач на оспорвания, който не владее български език. Посочва се още, че отказът е немотивиран и от него не може да стане ясно въз основа на какво органът е приел за установено, че следва да бъде отказано предоставянето на право на пребиваване в РБ и при издаване на Отказа са нарушени и материално правните разпоредби и семеен живот и е проявена дискриминация. Иска се отмяна на Отказа. Претендират се и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- П. Р. Л. Р. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат З., редовно упълномощена.

Ответникът по оспорването- Директор на Дирекция „Миграция“- редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Т., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 27.12.2024 година оспорващият депозирал Заявление рег. № 52691 за издаване на Разрешение за пребиваване по чл.9а от Закона за влизането, пребиваването и напускането на РБ на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства, като към Заявлението си приложил – копие на Паспорт, издаден от У., копие на документ за брак между него и Салмерон Фернандез П.– гражданство Испания , нотариално заверена Декларация за осигуряване на жилище и финансова издръжка от Салмерон Фернандез П.- гражданство Испания, Банково извлечение, нотариално заверена Декларация за предоставяне адрес за пребиваване и копие на Договор за наем.

На 07.01.2025 година до оспорващия е изпратено Писмо, с което същият е уведомен , че е необходимо да посети Дирекция“ Миграция“ и да запази час за интервю заедно със съпругата си, като писмото е изпратено на посочения от него адрес в [населено място] с обратна разписка, но върнато с Г.“ Непотърсено“, а оспорващият се е запознал с писмото на гише срещу подпис на 13.01.2025 година .

На 30.01.2025 година е проведено интервю с оспорващия и неговата съпруга, а резултатите от интервюто са обективирани в Докладна записка от 14.02.2025 година, в която посочено, че на дата 30.01.2025 година служители на Дирекция“ Миграция“ са провели интервю, в което съпругата на оспорващия посочила, че с оспорващия се запознали преди около 2-3 години, живеели в К. и работели там, като били консултанти по финансови инвестиции, той знае английски, е тя само испански, като оспорващият работил в К. с испански език пак в сферата на финансовите инвестиции, не иска да се връщат нито в К., нито в Испания, нито пък в У. и единствено тук можели да живеят, защото според тях било евтино, тя работи във фирма, от лятото, а в подаденото Заявление за пребиваване тя посочила, че не е наета на Трудов договор, като за това била посъветвана от нейни приятели, но не е изяснила къде е бил през лятото оспорващият и кога е дошъл в България, решили да се оженят, като нямало друга вариант той да остане в РБ и не е имало вариант да сключат бързо брак освен онлайн, като документът е в електронен вариант и е от САЩ, но те подали документите онлайн от България и след като получили Удостоверението за сключване на брака, оспорващият подал Заявление за издаване на разрешение за пребиваване в РБ, като им харесва в България, най- вече защото е евтино, щели да учат и да работят, като оспорващият потвърдил казаното от съпругата му относно желанието им да живеят в България , защото е евтино , като на друго място не искали да живеят, а разговорът с него се е водел с GOOGLE- преводач от английски на испански и от испански на английски, тъй като по негови данни той говори само испански, щял да научи български, като посочил, че в К. работил в сферата на финансовите инвестиции, но не желае да живее в К., посочил , че съпругата му не работи, и по негови данни е пристигнал от К. на 20.11.2024 година и сключването на брака било наложително, тъй като точно сега дошъл точният момент, но иначе имали идея да сключат някога брак и заедно със своите роднини, но точно сега било времето.

Служителите, извършили интервюто извършили справки за това дали съпругата работи в посочената от нея фирма в България, при която се установило, че е сключен Трудов договор с нея няма с посочената фирма и с Докладната записка е предложено да не бъде издадено Разрешение по чл.9а от ЗПНРБГЕСЧТС на оспорващия.

На 12.03.2025 година до Началник отдел ЗМБГ е депозирана Докладна записка от служители на Дирекция“Миграция“, в която е обективирно какво се е случило при извършената адресна проверка на адреса на оспорващия и на неговата съпруга, като е предложено Заявлението на оспорващия за издаване на разрешение за пребиваване да бъде предадено на Комисията като се вземат под внимание данните, установени при извършената проверка.

На 09.04.2025 година отново е проведено интервю от служители на Дирекция“ Миграция“ с

оспорващия и неговата съпруга, като резултатите от интервюто са обективирани в Докладна записка от 11.04.2025 година и е предложено да не бъде издадено Разрешение за пребиване на оспорващия по реда на чл.9а .

На 11.04.2025 година в Дирекция“ Миграция“ е подадено Обяснение от оспорващия, в което той посочил, че бракът му все още не е регистриран от страна на Испанските власти и към Обяснението е приложено Писмо, получено по електронен път от Генералното консулство на Испания в Л. А. с превод на български език, видно от което е, че критерият следван до момента от Генералното консулство в Л. А. е да не се признават бракове, сключени онлайн без физическото присъствие на договарящите се страни, тъй като това ще отвори врата за поредица от измами, несъвместими с испанския вътрешен обществен ред.

На 02.05.2025 година ответникът по оспорването издал оспорения отказ, с който отказал да предостави право на пребиване на оспорващия на основание чл.12а от ЗВНПРБГЕЪЧТС.

Отказът е връчен на оспорващия на 09.05.2025 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства в това число и доказателства, че лицето Н. Н. към датата на издаване на Отказа е заемал длъжността- Директор на Дирекция „Миграция“ .

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореният Отказ рег. № 5364Р-10217/02.05.2025 година на ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ МИГРАЦИЯ“- СТАРШИ КОМИСАР представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган-това е Директор на Дирекция“Миграция“, на когото изрично нормата на чл. 12б от ЗВНПРБГЕСЧТС е предоставила правото наред с директора на СДВР, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на документи за пребиваване на лицата по чл. 9а и 10.

Между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Н. Н. към датата на издаване на Отказа е заемал длъжността- Директор на Дирекция „Миграция“ и не е бил заместващ.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити,с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл. 12 а от ЗВНПРБГЕСЧТС- според която на лицата по чл. 9а и 10 може да се откаже издаването на документи за пребиваване въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът или фактическото съжителство са сключени единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи свободното движение на гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че Отказът не е мотивиран, защото от Отказа е видно, че в същия има изложени мотиви. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на

административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспореният Отказ е издаден в съответствие с изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка.

При издаването на Отказа Директор на Дирекция“ Миграция“ е спазил процесуално-правните разпоредби на ЗВНПРБГЕСЧТС.

Правната регламентация на условията и реда за влизане, пребиваване и напускане на Република България на гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства, както и на членовете на семейството на български гражданин, които са граждани на Европейския съюз и са упражнили правото си на свободно движение, се намира в Закона за влизането, напускането и пребиваването в РБ на граждани на ЕС и членовете на техните семейства. По аргумент от чл.4,ал.2 от закона-член на семейството на гражданин на Европейския съюз, който не е гражданин на Европейския съюз,влиза на територията на Република България с валиден паспорт, както и с виза или разрешение за пътуване, когато такива се изискват; визата се издава при условия и по ред, определени от Министерския съвет, без заплащане на такси за обработването на документите и издаването на визата,напуска територията на Република България с паспорт. Виза не се изисква, при условие че лицето по ал. 2 придружава или се присъединява към гражданина на Европейския съюз и притежава карта за пребиваване на член на семейството на гражданин на Съюза, издадена от държава - членка на Европейския съюз. При влизане или напускане на Република България на член на семейството, който не е гражданин на Европейския съюз, не се поставя печат в паспорта му, при условие че представи карта за пребиваване на член на семейството на гражданин на Съюза. Когато гражданин на Европейския съюз или член на семейството му, който не е гражданин на Европейския съюз, няма документите по ал. 1 и 2, преди да се предприемат действия по недопускане, му се предоставя възможност да получи

необходимите документи. Съгласно чл. 9А от закона на член на семейството на гражданин на Европейския съюз, който не е гражданин на Европейския съюз и не е упражнил правото си на свободно движение, се издава разрешение за пребиваване съгласно изискванията на Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни. Лицето по чл. 9а и 10 подава Заявление до Дирекция "Миграция" - МВР, СДВР или до областните дирекции на МВР за издаване съответно на разрешение за пребиваване съгласно Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 година относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни или на карта за пребиваване, издадена съгласно Регламент (ЕС) 2019/1157, като в поле /10/ се изписва "Член на семейството ЕС член 10 ДИР 2004/38/ЕО", за което незабавно му се издава временно документ.

По силата на чл.12 от Закона Заявлението се подава в срок три месеца от датата на влизането на лицето в Република България, като към него се прилагат,- валиден паспорт, документ, който удостоверява, че лицето е член на семейството на гражданин на Европейския съюз, документ за продължително пребиваване на гражданина на Европейския съюз, чийто член на семейството е, когато това е необходимо, документ за платена държавна такса., документът за продължително пребиваване на член на семейството на гражданин на Съюза се издава в срок до три месеца от подаване на заявлението. При непълноти в документите по ал. 3 на лицето се определя четиринадесетдневен срок за отстраняването им, до изтичането на който срокът по ал. 4 спира да тече, а когато в срока по ал. 5 лицето не отстрани допуснатите непълноти, органите на дирекция "Миграция" - МВР, СДВР или областните дирекции на МВР мотивирано отказват издаването на документ за продължително пребиваване. Отказът по ал. 6 подлежи на оспорване по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В чл.12а от закона е посочено, че на лицата по чл. 9а и 10 може да се откаже издаването на документи за пребиваване въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът или фактическото съжителство са сключени единствено с цел заобикаляне на нормите.

В § 1, т.1 от ДР на Закона, по смисъла на този закон "Член на семейството на гражданин на Европейския съюз" е лице, с което гражданинът на Европейския съюз е сключил брак или има фактическо съжителство, удостоверено с официален документ, издаден от друга държава-членка на Европейския съюз, или други документи, удостоверяващи обстоятелствата относно фактическото им съжителство, с изключение на писмено изявление от лицето.

Административното производство е инициирано въз основа на постъпило заявление от страна на оспорващия, към което са приложени изискуемите документи по реда на чл.9 от закона. След получаване на заявлението до оспорващия е изпратена покана за явяване на интервю заедно със съпругата му, проведено е такова интервю с двамата, резултатите от интервютата са обективирани в Докладна записка от 14.02.2025 година, а по повод разминаванията в тезите на двамата съпрузи, след отправена покана отново е проведено интервю от служители на Дирекция „Миграция“ с оспорващия и неговата съпруга, отново обективирано в Докладна записка от 11.04.2025 година. Вярно е, че на интервютата не е присъствал преводач от испански език, като задаването на въпросите и отговорите са извършени с Google- преводач от английски на испански език и от испански на английски език, но също така е вярно, че оспорващият в хода на административното производство никъде не е възразил и не поискал да му бъде назначен преводач от испански език и такъв да му е отказан от служителите на Дирекция „Миграция“, които са провеждали двете интервюта, да е направил възражение, че следва да му бъде назначен преводач от испански език. Нещо повече дори, според разпоредбата на чл. 14, ал. 2 от АПК преводач се назначава не на всеки чужд гражданин, а само в случаите, когато лицето не владее български език и при изрично негова заявление, че не разбира, На следващо място, чужденецът в хода на административното производство не е

посочил на своя или на друг език, че не разбира интервюто, че не владее български език или че желае да му се назначи преводач, и че не е разбрал същността на въпросите на интервюта. В този смисъл е Решение **5885 от 21.05.2020 година** по адм. дело №4993/2018 година по описа на ВАС.

При издаване на заповедта, ответникът по оспорването е спазил материално-правните разпоредби на Закона за влизането, напускането и пребиваването в РБ на граждани на ЕС и членовете на техните семейства.

Подробна правна уредба се съдържа в ИНСТРУКЦИЯ № 8121з-1276 ОТ 11 ОКТОМВРИ 2018 Г. ЗА РЕДА И ОРГАНИЗАЦИЯТА ЗА ИЗДАВАНЕ НА ДОКУМЕНТИ И УДОСТОВЕРЕНИЯ ПО ЗАКОНА ЗА ВЛИЗАНЕТО, ПРЕБИВАВАНЕТО И НАПУСКАНЕТО НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ НА ГРАЖДАНЕТЕ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ И ЧЛЕНОВЕТЕ НА ТЕХНИТЕ СЕМЕЙСТВА, като в чл.7. 7а. (Нов - ДВ, бр. 29 от 2021 г.) (1) В тримесечен срок от датата на влизане в Република България член на семейството на гражданите на О. кралство съгласно чл. 1, ал. 2 подава заявление по образец, утвърден от министъра на вътрешните работи, до дирекция "Миграция" или сектор/група "Миграция" в съответната областна дирекция на Министерството на вътрешните работи за издаване на документи по чл. 5, ал. 2, т. 1. Към заявлението се прилагат-1 копие на валиден паспорт, удостоверителен документ за раждане или удостоверителен документ за брак, а при фактическо съжителство - документи, удостоверяващи обстоятелствата относно фактическото им съжителство, с изключение на писмено изявление от лицето, Според чл. 20, ал. 1 от Инструкцията издадените от друга държава документи, които се представят съгласно ЗВПНРБГЕСЧТС, следва да бъдат оформени по начин, който зависи от това, дали съответната държава е страна по Конвенцията за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове (подписана в Х. на 5 октомври 1961 г.), дали между нея и Република България има влязъл в сила и действащ договор за правна помощ, или тази държава не попада в нито една от първите две групи държави. Начинът на формулиране на задължението за удостоверяване съдържанието на документа и качеството на неговия издател (чрез заверка Apostille, по реда на сключен двустранен договор за правна помощ или чрез представяне на удостоверение за сключен брак в друга държава-членка, придружено от стандартното многоезично удостоверение за брак по Регламент (ЕС) 2016/1191) обаче не означава, че отпада необходимостта бракът да бъде признат и вписан в Регистрите за гражданско състояние в държавата-членка, чийто гражданин е другият съпруг. Следва да бъде посочено, че Конвенцията въвежда опростен начин за легализиране на документи (образуване), наречен Апостил и вместо обичайната легализация в дипломатическо или консулско представителство, документът получава Апостил (специално удостоверение) от компетентния орган на държавата, която го е издала, като документът се издава в една от държавите по Конвенцията, иска се Апостил върху него от компетентните органи на тази държава (например, Министерство на правосъдието, на Външните работи или Областна администрация), а документът с Апостил се приема за легален и влиза в сила в някоя друга страна по Конвенцията, без да е нужна по-нататъшна легализация.

В Съображение 18-то, изречение второ от Преамбюла на Регламент (ЕС) 2016/1191, към който препраща чл. 20, ал. 2 от Инструкция № 8121з-1276 от 11.10.2018 година, този Регламент "...не следва да засяга признаването в държава-членка на правни последици, свързани със съдържанието на официален документ, издаден в друга държава-членка", като това е изрично предвидено и в чл. 2, § 4 от Регламент (ЕС) 2016/1191: "Настоящият Регламент не се прилага за признаването в държава-членка на правните последици, свързани със съдържанието на официални документи, издадени от органите на друга държава-членка", т.е. за признаването на тези правни последици продължава да съществува задължението за признаването на съответния Акт за гражданско състояние и изискването за признаването на брака се налага

предвид необходимостта от проверка дали той не противоречи на повелителни норми от националното или международното право/ например няма да са валидни и няма да подлежат на признаване насилствено сключените бракове и полигамните бракове, а един от документите, който задължително следва да бъде представен със заявлението на лицето по чл. 9а, т.е. от лицето, гражданин на трета страна, което твърди, че е член на семейството на гражданин на Европейския съюз и не е упражнило правото си на свободно движение на територията на Съюза е този по чл. 12, ал. 3, т. 2 от ЗВПНРБГЕСЧТС, с който се удостоверява, че заявителят има това качество - член на семейството на гражданин на Европейския съюз, като в § 1, т. 1, б. "а" от ДР на ЗВПНРБГЕСЧТС- член на семейството на гражданин на ЕС включва и лицето, с което гражданинът на Европейския съюз е сключил брак и в същия смисъл е и чл. 10, § 2, б. "б." от Директива 2004/38/ЕО която сочи, че за да бъде издадена картата за пребиваване на членове на семейството на гражданин на Съюза, които не са граждани на държава-членка, държавите-членки изискват представяне на следните документи- документ, удостоверяващ съществуването на семейни взаимоотношения или на регистрирано съжителство, като с представянето на този документ гражданинът на третата страна следва да докаже именно качеството си на бенефициент по смисъла на чл. 3, § 1 вр. чл. 2, т. 2 от Директивата като член на семейството на гражданин на Съюза, между които членове (в б. "а") са посочени съпругът/съпругата.

От анализа на правните разпоредби е видно, че документът, предвиден в чл. 12, ал. 3, т. 2 от ЗВПНРБГЕСЧТС, респ. чл. 10, § 2, б. "б." от Директива 2004/38/ЕО, удостоверяващ сключения брак, представлява Актът (т.е. извлечение от него/удостоверение) за сключения брак и за да бъдат признати правните му последици, т.е. за да бъде признато, че такъв брак въобще е бил сключен, а оттам и че оспорващият има качеството на член на семейството (съпруг) на гражданин на Съюза (на испанската гражданка/ за целите на упражняване правото на пребиваване на територията на Съюза е необходимо бракът да е бил признат от компетентните власти на държавата-членка на ЕС, чийто гражданин е другият съпруг, т.е. в случая от испанските власти, което в случая не е налице. Нещо повече- на 11.04.2025 година оспорващият е депозирал Обяснение, че бракът все още не е признат от Испанските власти, приложено е Писмо в превод на български език от Генералното консулство на Испания в Л. А. с превод на български език, видно от което е, че критерият следван до момента от Генералното консулство в Л. А. е да не се признават бракове, сключени онлайн без физическото присъствие на договарящите се страни, тъй като това ще отвори врата за поредица от измами, несъвместими с испанския вътрешен обществен ред. Обстоятелството, че оспорващият и съпругата му имат сключен брак / онлайн в Щата Юта, САЩ/, не може да доведе до извод, че този брак е признат от испанските власти и е вписан в Регистрите за гражданското състояние на Испания, чиито гражданин е съпругата на оспорващия, за да може по този начин за целите на упражняване на правото на свободно движение от съпруга - гражданин на трета страна- оспорвщ бракът им да бъде признат на територията на целия ЕС, включително в Република България, като и в хода на съдебното производство, оспорващият не представи доказателства, че са предприети каквито и да било действия по вписването на брака в Регистрите за гражданското състояние на Испания. Нещо повече, изрично в Съображение 21-во от Преамбюла на Регламент (ЕС) 2016/1103 на Съвета от 24 юни 2016 година за изпълнение на засиленото сътрудничество в областта на компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения по въпроси, свързани с имуществения режим между съпрузи, където е предвидено следното: "Настоящият регламент не следва да се прилага спрямо други преюдициални въпроси като съществуването, действителността или признаването на брак, които продължават да се уреждат от националното право на държавите членки, включително от нормите на тяхното международно частно право". Съответно в чл. 1, § 2, б. "б." от Регламент (ЕС) 2016/1103 е указано, че от неговия обхват се изключва съществуването, действителността или признаването на брака.

Макар за българския съд да съществува служебно задължение, съгласно чл. 43, ал. 1,

изречение първо от КМЧП да установява съдържанието на чуждото право, то по административни дела не съществуват международни договори, по които Република България да е страна, по реда на които то, в съответствие с чл. 43, ал. 1, изр. второ от КМЧП, чуждото право да може да бъде установено и по-конкретно да бъде изискана информация относно законодателството в Република Испания, уреждащо признаването и регистрирането на браковете, сключени от испански граждани в чужбина.

Представеното със заявлението Удостоверение за сключен граждански брак, което не е признато от испанските власти не изпълнява условието по чл. 12, ал. 3, т. 2 от ЗВПНРБГЕСЧТС, тъй като, щом не разполага с доказателствена сила, то не удостоверява, че оспорващият е член на семейството (съпруг) на гражданин на ЕС и бракът е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи свободното движение на гражданите на ЕС и на членовете на техните семейства.

Следва да бъде посочено, че Съдът на ЕС приема, че правата, предоставени на гражданите на трети страни с разпоредбите на Директива 2004/38, не представляват собствени права на тези граждани, а производни права, придобити в качеството им на членове на семейството на гражданин на Съюза според определението в член 2, точка 2 от тази Директива- в т. 34 от Решение на Съда на ЕС от 12.03.2014 година по дело С - 457/12 разпоредбите на Директива 2004/38 предоставят собствено право на пребиваване в полза на гражданина на Съюза и производно право на пребиваване в полза на членовете на неговото семейство, само когато този гражданин упражнява своето право на свободно движение, като се е установил в държава-членка, различна от държавата членка, на която е гражданин, като по този начин разпоредбите на Директивата не позволяват да се изведе производно право на пребиваване в полза на гражданите на трети страни, членове на семейството на гражданин на Съюза, в държавата-членка, на която последният е гражданин.

В тази насока, неоснователен е доводът на оспорващия, че спрямо него е проявена дискриминация. На първо място, изтъкнатите в жалбата съображения касаят евентуално проявена дискриминация но не от Директор на Дирекция „Миграция“, а от Испанските власти, които са признавали подобни бракове. На второ място, по делото липсват доказателства отговорникът по оспорването, при същите обстоятелства и същата фактическа обстановка да е издал разрешение за пребиваване на други граждани на трети страни, а на оспорващия – не.

На следващо място, не се доказва, че при издаване на отказа е проявена дискриминация спрямо оспорващия и налице нарушение на чл. 14 от ЕКЗПЧОС, Забраната за дискриминация по чл. 14 от ЕКЗПЧОС се отнася до осигуряването на упражняването на правата и свободите по Конвенцията без оглед раса, народност, имотно състояние и другите изброени в разпоредбата признаци. Тоест тази разпоредба не въвежда право по смисъла на Конвенцията, а въвежда гаранция за свободното упражняване на права. Правото на пребиваване не е основно право по ЕКПЧ, нито пък се сочи в какво се изразява дискриминацията спрямо оспорващия с издаването на отказа.

Наред с това, с издаването на Отказа не се засяга правото на личен и семеен живот на оспорващия, доколкото бракът не е признат от Испанските власти и на практика не е породил правните последици, които настъпват със сключването му. Нещо повече дори, оспорващият може да живее със съпругата си, като поиска разрешение за пребиваване на друго основание или да предприеме действия по признаване на брака от испанските власти. ЧЛЕН 8 от ЕКЗПЧОС сочи, че всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала/ като в закона изрично е предвидено, в кои случаи се допуска издаването на откази, още повече, че съпругата на оспорващия е гражданин на Испания и може да се установят да живеят там.

В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира издаденият Отказ за законосъобразен, отговарящ на условията за редовно действие на административните актове, което предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна. В полза на ответника по оспорването следва се присъди юрисконсултско възнаграждение. По аргумент от чл.143,ал.3 АПК,когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). По силата на чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева, а по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лева и то към момента на приключване на устните състезания. Нормата е променена , но е в сила от 01.10.2025 година.

В конкретния случай, делото не представлява правна и фактическа сложност, процесуалният представител на ответника е взела активно участие в производството и съдът намира, че следва да бъде присъден минималният размер на възнаграждението в размер на 100 лева.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

В полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 1010 лева- заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

ВОДЕН ОТ ГОРНОТО и на основание чл.172 АПК,Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА П. Р. Л. Р.- гражданин на У. срещу ОТКАЗ рег. № 5364Р-10217/02.05.2025 година на ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ МИГРАЦИЯ“- СТАРШИ КОМИСАР.

ОСЪЖДА П. Р. Л. Р.- гражданин на У. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ МИГРАЦИЯ“ СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

